

Izhaja
vsak drugi in četrti
četrtek v mesecu.

Naročnina
stane
80 kr. na leto.

Posamezne številke
se dobivajo po 5 kr.

GLASNIK

Naročnino in dopise
pošiljajte uredništvu
»Glasnik«
Poljanska cesta 58.

Oglasila
delavcev, ki nimajo
dela, ali delo-
dajavcev, ki iščejo
delavcev, se vspre-
majajo zastoj!

Krščanski delavci, združite se!

Štev. 11.

V Ljubljani, 9. aprila 1896.

Letnik II.

Uboga Armenija in pozabljene krščanske resnice.

Časopisje celega sveta se peča v zadnjem času o dogodkih v Armeniji. Naj tudi »Glasnik« poroča nekoliko natančneje o groznih dnevih in ubogem ljudstvu. Politično časopisje poroča pogosto popolno nasprotujoče si reči in dogodke. Ne oziraje se na to ali ono stroko, podamo ob kratkem samo dovršena dejanja.

Leta 1894. se je pričela žalostna armenska tragedija, ko so Turki napadli prebivalce Sassunske ter jih mnogo pomorili. A Turčiji se je posrečilo vso zadevo nekako navidezno poravnati. Žerjavica je bila pokrita z lahkim pepelom, katerega so razpršile vroče armenske glave 29. septembra lanskega leta v Kostantinopolu s svojo javno demonstracijo proti turški vladi. Tudi ta pojav je turška policija nekako prestregla, vendar je tudi sedaj preteklo mnogo krvi. Kmalu na to je buknil plamen moritve v mestu Akhissar v Anatoliji. Bil je tržni dan, ko je bilo zbranih več Armencev iz sosednih krajev. Na dano znamenje vsuli so se moslemini, največ Cikazi in Lazi, ki so se pred kratkem naselili iz Kavkaza, na ničesar sluteče in neoborožene kristijane, katere so brez usmiljenja pomorili ter jih pometali v vodnjake in reko Sakaria, da bi se izognili sodnijskim preiskavam. Še-le proti večeru je došel (Kaimakam) deželni podpredsednik Geive-ski ter vstavil nečloveško morijo. Nekoliko dni pozneje je došla vest o grozni novi moriji v Trapezuntu 4. oktobra. Tudi tukaj se je dalo trobentno znamenje, in zverinski Turki so hladili svoj srd in svojo vročo kri cele 4 dni nad kristijani in njihovim imetjem. V vse prodajalnice katolikov in gregorijancev so ulomili, ljudi pomorili, blago pokradli, drugo požgali. Vrata armenskih hiš so zaznamovali, da so vedeli, kje naj hanžar in sablja opravlja svoje peklensko delo. Grdobije in hudobije so se uganjale take, da jih tukaj ne moremo nadrobno poročati. Umorjenih je bilo 700—800, katolikov primeroma le malo, a njih materijalna škoda je znašala 205 000 frankov. Vojaštvo je prišlo na pomoč še le potem, ko je kri tekla v potokih, kar je tudi značilno za turško armado. Temu je sledila grozna lakota. Skoraj 500 armenskih katolikov je prišlo k svojemu škofu msgr. Marmridu prosit kruha.

Število prebivalstva skrči se od dne do dne, ker se močno izseljujejo.

Dné 30. oktobra opoldne zapoje morilna trobenta v Erzerum in v malo urah je tekla kri kakor o povodnji. V hipu so bili zlasti trgovci in prodajavci do zadnjega pomorjeni, hiše oropane in pomorjene. Čut dostojnosti nam brani natančneje opisavati vse te grozovitosti.

Dné 31. oktobra bil je dan žalovanja in joka in zmešnjave. Otroci in starši so taval po polju popolno obupani. Mrliče so nalagali na vozove, kakor blago, ter jih vozili v nalašč zato pripravljene jame, kjer so jih položili samo v jedno 580. Število pomorjenih še ni določeno. Samo katoličani so imeli škode 140.000 frankov.

Kakor je poročal angleški »Times« so to provzročile in dovršile vojaške čete na višje povelje. »Kje ste bili, ko se je pričelo klanje?« je prašal neki Anglež turškega vojaka. »V barakah smo karte igrali«, mu ta odvrne in nadaljuje: »Precej so nas postavili v vrste in naš častnik nam naroči: »Nabrusite svoje meče in danes morate pomoriti vse Armence, katere dobite v šestih urah. Potem nehajte, in kri vsakega Armenca, ki ga umorite pozneje, je moja kri« Če je hotel kedo prizanesti kakemu armenskemu prijatelju, je dal častnik znamenje in povelje, prebosti ga. — Od Erzeruma se je klanje razširjalo po vsej okolici. Nad 40 armenskih vasi je bilo v kratkem vpepeljenih, mej drugimi tudi skoro vse cerkve. Vsled tega je več vasi prestopilo popolno ali vsaj deloma k izlamski veri. Kakor tukaj, ravnotako in še bolj so divjali Kurdi in Lazi v mestu Diarbekir, kjer je bilo pomorjenih 5000 in v okolici 15000 kristijanov v treh dneh. Škode imajo 90 milijonov frankov, kar pomenja popolno opustošenje dežele. V Orfi je bilo umorjenih mej 26. in 28. decembrom okrog 900 ljudi.

V Sivasi so padle turške hijene čez kristijane ter jih pomorile 1277 in sicer: 1269 Armencev, 4 Grke in 4 Turke, oropali in požgali 400 prodajalnic, škoda znaša 90.000 frankov. V Arabkir je izmej 2500 armenskih hiš ostalo komaj 200 nepoškodovanih. Drugo poročilo iz Sivas od 3. decembra trdi, da je bilo pomorjenih najmanj 10.000, misijonarji in usmiljene sestre so se tukaj srečno rešili. V Tokat sta se sprla Armenci in turški vojak (13. novembra). Dné 4. decembra so požgali turki celo vrsto hiš in vasi, ljudi pa pomorili. Iz Amazije poroča

misijonar 24. novembra sledeče: »Bili smo priče grozne morije. Sreča pa je bila, da je naš hrabri Mutessarif, Bekir Paša z lastno smrtno nevarnostjo ostal neustrašeno na svojem mestu. Brez njegovega posredovanja bilo bi gotovo več umorjenih, nego le 50. Neki turški častnik ga je vsled tega javno zasmehoval in kot prijatelja »giaurs« (Armencev) označil, ter zaukazal svojim vojakom, takoj ga ustreliti. Toda vojaki ga niso ubogali. Žalibog, da paša ni mogel ubraniti, da ne bi oropali, razdrli in požgali 99 prodajalnic. Vsled tega je tukaj velikansko pomanjkanje. Naš uhod v samostan je vedno poln prošečih podpore, a mi ne moremo nikogar brez podpore odsloviti«.

To je le kratek opis žalostnih, neznosnih razmer divjega klanja v Armeniji v zadnjih mesecih pretečenega leta. Vse to je še nepopolno in površno. Koncem pretečenega leta sešteval je neki misijonar število vseh žrtev ter jih zračunal na 55.000 žrtev, katere je povzročila paganska turška krvoločnost.

Kako pa pride Armenija in armenske razmere v slovenski krščanski delavski list? Saj mi nismo Armenci in nas ne stiskajo Turki, marveč mi smo slovenski delavci, ki ječimo pod jarmom krutega kapitalizma. Tako si morda misli marsikak bralec, ki prebira ta članek.

In vendar je ravno armenski vzgled najjasnejša priča, kje boleha naša družba in zakaj gospodujoči stanovi ničesar ne storé v rešitev socialnega vprašanja. Uboge krščanske Armence tlači turška sila. Vse krščanske države poznajo te razmere in vendar se nobena ne gane bratom v pomoč. Angleži bi radi kaj storili, toda bojé se Rusov, da bi se ne zvezali s Turki proti njim; Rusi se bojé Angležev itd. Zato pa brez varstva še vedno trpé nesrečni Armenci. Politika je umorila pravičnost.

Posamezne krščanske države so pozabile, da je celo človeštvo jedna lepa celota in da morajo vse države pospeševati pred vsem skupni blagor celega človeštva. Nasprotno pa je najgorja sebičnost prešinila države; druga pred drugo se boji, druga drugi nagaja. Skupnega cilja ne poznajo več, zato pa tudi izdajejo vsako leto milijarde za vojaštvo in kakor divje zveri kažejo druga drugi svoje zobe in sučejo kremplje. Krščanska vera nas uči, da smo vsi ljudje bratje med seboj, izvirajoči od jedne dvojice, sinovi jednega Očeta, vstvarjeni v jeden skupni namen. Celo človeštvo je lepo telo, ki ima za svoje ude posamne države. Tiste države, ki jih je vzrodilo krščanstvo, bi morale to misel ohranjati, jo razširjati in po nji delovati. Kjerkoli se godi kaka večji krivica, bi morale krščanske države pomagati zatirancem in braniti pravico.

Kakor se je izgubil pomen jedinstva in celokupnosti vsega človeškega rodu, tako se je tudi v državah samih pozabila misel, da so dolžne skrbeti za vse stanovne in da morajo vsi stanovi dobiti v državi varno in pravično zavetje. Saj vidimo dan za dnem, kako se vse ugodnosti prepuščajo samo malemu številcu izvoljencev, večini ubozega ljudstva se pa naklada na tilnik neznosno

breme trpljenja, dela in stradanja. Tista grda sebičnost, ki odganja države v našem opisanem vzgledu, da se ne potegnejo za nesrečne Armence in jih ne oslobode turške sile, je tudi vzrok, da delavski stanovi zastoj kažejo svoje izmozgane ude, svoje žuljave roke, svoje blede lice, da zastoj kličejo rešitve zase in za svoje uboge otroke. Krščansko načelo jedinstva, celokupnosti človeštva sploh in ustanov v državi posebej in iz nje izvirajoča ljubezen med temi udi se mora obnoviti, potem se bodo posamni udje zdravo razvijali v svoj in splošni blagor!

Nашa organizacija.

Slovensko katoliško delavsko društvo je izdalo v 13. in 14. tednu 83 gld. 30 kr. za podporo svojim obolelim članom. — Dne 30. marca je umrl za dolgotrajno boleznijo društveni član Franc Jelenec. Naj počiva v miru! — Prihodnjo belo nedeljo ima društvo navaden shod v društvenih prostorih.

Prvi maj in njega pomen je bila točka dnevnega reda ljudskega shoda, katerega je nameravalo dne 29. marca prirediti socialno-demokratsko društvo »Bodočnost« v tukajšnjem kazinskem salonu. Mnogoštevilni lepaki na hišnih vogalih so privabili v imenovane prostore precejšno število somišljenikov obeh tukajšnjih delavskih organizacij. Točno ob 1/2. uri pomikalo se je nad 200 mož broječe krdelo krščanskih socialistov po »Zvezdi« proti kazinskemu poslopju, ki so našli še skoro prazne prostore in zasedli nad polovico dvorane. Objednem pa je ostalo nekaj imenovanih mož pri vhodu v dvorano z namenom, da bi se socialistični redarji ne vedli zopet tako samovlastno, kakor se je to dosedaj vselej godilo, ko so namreč zabranjevali vstop somišljenikom krščansko socialnih idej. Da je ogromna množica krščanskih delavcev in njih zadnje imenovani korak zelo neprijetno iznenadil demokratske reditelje, pokazali so njihovi kisli obrazi in velika poparjenost. Posebno neljubo pa je bilo to Železnikarju in Kordeliču, ki nikakor nista mogla razumeti, kako se predrznejo kaj takega storiti udje slov. katol. del. društva, ko je vendar društvo »Bodočnost« sklicalo shod. Tudi znani »sodrug« Zajc je na tem shodu prav lepo pokazal svoje omikanje, kričal je namreč nad našimi somišljeniki ter jih nazival z »živino, preoblečeno v živalsko kožo«. Šele po nekaterih pojasnilih od strani krščanskih socialistov, da imajo namreč pri ljudskem shodu vse stranke jednake pravice, so se udali v svojo usodo in nestrpnost pričakovali, kaj bode. In njih strah je bil res popolno upravičen, kajti oni, ki so imeli že takoj v začetku ogromno večino, so dobivali do 1/3. ure še vedno prirastke, mej tem ko so od nasprotniške strani le polagoma cepali v dvorano. Ob označeni uri pride vladni zastopnik g. Wratschko in tedaj se je pričela borba z glasovanjem. Socialni demokrat Kordelič otvori shod ter predlaga svoje somišljenike v predsedstvo. Toda le kakih 30 do 50 mož je bilo videti

na desnici, ki so glasovali za predlagane kandidate, vsi drugi, katerih je bilo gotovo nad 300, so pa zahtevali v predsedstvo Gostinčarja, Zillerja in Kregarja, in seveda tudi zmagali. Sedaj se je imelo pričeti zborovanje. Ker je bil dnevni red omejen samo na prvi maj, ki z zboljšanjem delavskega položaja ni v nobeni zvezi, je predsednik Gostinčar tudi z ozirom na socialno demokratične surovosti zadnjega shoda v tem prostoru mej odobravanjem zaključil zborovanje, na kar se je navdušeno zapela naša pesem. Vse zabavljanje in žvižganje od strani socialnih demokratov je bilo zaman, popolen poraz je bil zapečaten. Slava vrlim krščanskim delavcem in obrtnikom.

Večernica poučno-zabavnega društva se je zopet dne 29. marca vršila v prostorih društva za delavke na Žabjeku, katere se je udeležilo prav lepo število društvenikov in njih prijateljev. — Društveni podpredsednik gospod Koejan je navzoče pozdravil in v navdušenih besedah narisal namene poučno-zabavnega društva ter vspodbujal k vztrajnemu delu vzlasti z ozirom na nevarne in neumorno delavne nasprotnike. Živa slika in komičen prizor (gospod Kranjec in gospod Šustersič) sta žela občno, zaslužen pohvalo. Govor za ta večer je prevzel krščansko socialni delavski boritelj gospod Gostinčar, ki je v lepih prepričevalnih besedah slikal dvojno na življenje in smrt mej seboj se vojskujočo armado krščansko-socialno in socialno-demokratično. Podal nam je o zadnji tako sliko, da se mora vsak trezen in razsoden človek z zaničevanjem obrniti od te slike ter se ogrevati za krščanski socializem, ki obeta trpečim delavskim stanovom lepšo prihodnost. — Gosp. Altmana igra »Oglar« se je zopet prav dobro obnesla. Vsi igralci so prav spretno izvršili svoje vloge, posebno večje vloge so gg. Kranjec, Vahtar, Altman in Perko prav dobro pogodili. — Mlademu društvu želimo tudi v prihodnje obilo sreče pri društvenem delovanju, pri katerem naj se z mladeniško naudušenostjo vedno druži moška vztrajnost.

Socijalisti v Ratečah. Socijalistom, ki so prišli iz Ljubljane dne 1. p. m. tudi k nam v Radeče se ponujat in širokoustit, se je precej slaba godila. Noben posestnik jim ni hotel dati prostora za njihov shod. Zato so morali zborovati v najmanjši in najbolj strgani bajti našega trga, katera je popolnoma vredna njenega najemnika klopčarja Jern. Petriča, ki je socijalistom tudi pot pripravljaj. Vabila na shod so bila res prav »socijalistična«: spaka in mešanca iz nemščine in slovensčine. Kaj tacega pa še ne! Vsakdo, ki je povabilo dobil, je moral obljubiti, da se shoda udeleži. Tako se je nabralo iz gole radovednosti nekaj ljudi, katerim pa socijalističen govor ni bil kar nič po volji in vsled tega tudi ni imel nobenega uspeha. Ljubljanski socijalisti pa iz vsega lahko spoznajo, da seme, ki so ga za poskušnjo sejali, ne bo obrodilo sadu, ker pri nas niso tla za to. Ako jim drago, naj poskusijo svojo srečo drugod.

Politika po svetu.

Obrtno vprašanje. Poslanec Štajnvender je predlagal, naj vlada vsako leto odloči 500.000 gld., od katerih naj posoja obrtnim zadrugam po najugodnejših pogojih. Sedaj pišejo nekateri listi, da se je vlada resno poprijela tega vprašanja in da se res utegne dati zadrugam priložnost dobivati potrebne svote od države na posodo. Mi se veselimo tega in le želimo, naj se čim preje izvede. Dozdaj imajo priložnost za cena posojila samo bogataši — veliki obrtniki in trgovci; mali obrtnik zase še do 20 gld. časih težko dobi na posodo. — Toda pri tem moramo poudarjati, da je država dolžna podpirati poleg obrtnikov tudi druge delavske stanovne, namreč delavce in kmete. Delavci potrebujejo pred vsem državne podpore, da morejo priti do zdravih stanovanj in da si morejo ustanoviti zavarovanje za čas starosti in onemoglosti. Brezobrestna državna posojila vsaj za nekoliko let bi se morala dovoljevati delavskim društvom za zidanje delavskih hiš, delavskim konsumnim društvom in enakim zvezam, ki imajo namen koristiti delavskemu stanu. Toda za delavce se nobeden ne briga in take misli v državnem zboru nobeden niti ne sproži. Ravno tako slabo se godi tudi kmetom, katere država le takrat vidi, kedar potrebuje davkov in vojakov. Niti z mazincem ne migne, da bi ubogim kmetičem preskrbela cenih posojil. Prepušča jih njihovi usodi. Poštna hranilnica n. pr., v katero vlagajo največ revni ljudje, bi morala podpirati s svojim denarjem ravno delavske stanovne, toda zdaj dobi pač kak judovsk bogat spekulant posojila pri nji, obrtni, delavski ali kmetski stan pa nima druge pravice, nego svoj denar nalagati po 3 odstot. v nji in molčati.

Mažarska tisočletnica ima precej nasprotnikov. Vsi krščanski socijalisti smo tega mnenja, da bi bilo najbolje za Avstrijo, če bi mogli jedenkrat praznovati konec Mažarije in mažarskega napuha in njihovih krivic. Tudi na Mažarskem se ne bodo udeležile tlačene narodnosti komedijantskega slavlja in poleg njih bodo tudi delavci pokazali, da gospodujočim framasonom nočeje plesati neumnostij. Kar je pa najbolj čudnega, je ukaz, naj žandarji opazujejo delavce, vzlasti v Meze-Vašarheli in naj točno vse sporočajo gosposki o njih, če bi katero zinili proti tisočletnici. Čeprav se Mažari vsega drznejo, vendar menda vsaj ne bodo hoteli ukazovati ljudstvu, kaj naj si misli.

Volilna preosnova na Švedskem. Pravičnost ima povsod dovolj dela. Kjer se kaže krivica, se ji je treba postaviti in zato se ne smemo čuditi, da nam vsak dan razglašajo časniki poročila o novih bojih. Vzlasti za volilno pravico se potegujejo povsod tisti, katere je krivica gospodujočih stanov odgnala z volišča. — Na Švedskem se tudi gibljejo v tem oziru. Dozdaj so imeli samo višji stanovi volilno pravico. Zahtevalo se je od vsacega volilca, da ima vsaj 800 kron dohodkov na leto ali posestvo, ki toliko nosi. Ljudstvo se je že nekoč zbralo pri tako imenovanem »ljudskem državnem zboru«.

in je tam zahtevalo splošno, naravno volilno pravico. Toda vlada noče poslušati tega glasu. Godi se mu, kakor pri nas. Predložila je sicer nov volilni načrt, ki zahteva samo po 600 kron letnih dohodkov za volilce, toda o splošni volilni pravici noče ničesar slišati. Pač pa ima v načrtu določbo, da smejo volilci več okrajev, ki so ostali pri volitvah v manjšini, voliti si po jednega poslanca. Ta pravica se podeljuje le tistim manjšinam, ki so dosegle neko število glasov. Prijatelji ljudstva niso s tem zadovoljni in zato nameravajo sklicati nov ljudski državni zbor, da se bo ustavil krivicam, katerih se vladna predloga ne dotika.

Francosko štetje. Na Francoskem štejejo vsakih 5 let vse ljudstvo. Letos se je štetev vršila koncem sušca. Znamenito pomenljivo je to, da vlada med vprašanji ni postavila vprašanja o veri. Za vero se francoska vlada ne briga. Saj so ministri vsi v framazon-skih rokah. Toda tolažimo se s tem: če vera ni na dnevnem redu pri vladi, je pa še vedno prva in poglavitna stvar pri ljudstvu. — Ta dogodek nas resno uči, kam jadramo. Brezverska druhal hoče siloma odtrgati ljudi od Boga in jih dovesti do prepričanja, da so samo razvite živali brez duše, brez odgovornosti. Potem se le čudimo, zakaj se taki oblizanci ustavljajo socijalnim demokratom, ki hočejo ravno na takem temelju pripraviti ljudem novo »srečno« življenje.

Razvedrilo.

Kralj in gosji pastir.

Bavarski kralj Maksimilijan Jožef je večkrat v prav navadni obleki hodil v božjo naravo in se odpočival svojega truda. Nekega dne je sedel na klopici v svojem lepem gradu poleg tegernskega jezera in prebiral zabavno knjigo. Med tem se ga pa loti zaspanec. Knjigo odloži na stran in sladko zadremlje. Ko se vzbudi, se hoče izprevedriti z izprehodom. Vstane in koraka ob jezerskem obrežju. Daleč ima že vrt za seboj, ko se spomni, da je pozabil knjigo na klopi. Rad bi jo imel seboj; zato se ozira po zelenih travnikih, kje bi ugledal kakega človeka, da bi ga poslal ponjo. Konečno vendar zagleda mladega dečka, ki je pasel gosi po sveži travi.

Kralj gre proti njemu in mu pravi:

»Dečko, v grajskem vrtu sem na klopici pod gradom pozabil neko knjigo. Pojdi ponjo, in ko mi jo prineseš, dobiš en goldinar za svoj trud.«

Pastir ni poznal kralja. Nezaupno je ogledoval precej obilnega gospoda, ki mu ponuja goldinar za tako kratko pot. Slednjič izpregovori:

»Saj nisem tako šemast« in se obrne.

»Zakaj misliš, da te imam za šemastega«, vpraša kralj, kateremu je dopadal okrogličeni pastir.

»Zakaj? — odvrne dečko —; »ej dobro poznam skrice z grajsčine. Za tak nič ne trošijo goldinarjev. Vi me hočete speljati na led in potem, ko bi vam prisopihal nazaj, bi se mi smejali.«

»Na, tu imaš dve dvajsetici naprej, da ne boš mislil, da se norčujem. Pojdi mi po knjigo!«

Dečku se zaleskeče oko; dve dvajsetici sta bili zanj že ogromno premoženje. Vendar se je še obotavljal.

»No, ali pojdeš?« ga vpraša kralj.

Pastir popravi svojo raztrgano kučmico, popraska se za ušesi in pravi:

»Bi že šel, — seveda bi šel, toda — ne smem. Če zvedó kmetje, da sem pustil gosi, sem takoj ob službo.«

»Neumnež, za ta čas bom pa jaz pri njih.«

»Vi, — odvrne dečko in meri kralja od nog do glave. — Vi pa znate gosi pasti. Saj se ne veste, kam ne smejo. Če jih spustim na one-le travnike, me primejo kmetje in več skoraj jim moram plačati, nego na leto zaslužim. Zraven pa prav nič ne poznate mojih gosij. Poglejte tega-le gosjaka s črno glavo. Če na tega ne pazim, mi brž uide in mi spravi vse druge za seboj. Vrtinarjev je tam iz grajsčine in ravno tak, kot so tisti leni in poredni grajsčinski hlapci. Samo nagaja, drugega se mu nič ne ljubi. Ne, ne, gosij Vam že ne zaupam.«

Kralj se je premagoval, da se ni na glas zasmejal dečkovemu modrovanju. Potem pa reče z resnim glasom:

»Dečko, jaz imam mnogo ljudij pod seboj in če te prav vodim, mi pač lahko zaupaš za nekaj časa svoje gosi.«

Pastir se zasmeje in poredno pravi:

»Čajte; sedaj pa že vem, kaj ste. Gotovo učite otroke v soli. Toda gosi se težje vladajo, kot otroci; to si zapomnite.«

»Ne maram se več pričakati s teboj; samo to te vprašam: Ali mi greš po knjigo ali ne.«

»Bi že šel, toda — —.«

»No, če si tak nezaupnež, ti obljubim, da jaz povrnem vso škodo, ki bi se zgodila. Si-li razumel.«

Dečko je bil pomirjen; vdal se je. Samo naročal je se kralju, naj pazi na pisanega gosjaka, da mu ne uide. Da mu v roke bič in odhiti. Kmalu pa priteče nazaj.

»Kaj pa to pomenja? Ali si se že skesal?« vpraša kralj.

»O ne, toda nekaj Vas moram še povprašati. Ali znate pokati z bičem? Poskusite!«

Kralj dvigne bič, mahne z njim, toda počilo ni.

»Saj se mi je zdelo, da ne znate. In to je vendar prva stvar pri goseh. Tak-le gospod kot ste Vi, ki zna otroke učiti, misli, da zna že vse. Pa še pokanje Vam ne gre. Poglejte mene!«

Dečko stopi pred kralja in ga uči, kako se poka. Precej časa sta poskušala, predno se je posrečilo. Pastir pristavi še celo vrsto navodil, kedar se more pokati; potem pa brzo odhiti.

Kralj se najpreje do dobrega izsmeje in smeju solznih očí gleda za odkritosrčnim pastirčkom. Tu pa začuje med gosmi šum. Kakor je napovedoval dečko, tako se je zgodilo. Gosjak je brž čutil, da ga ne opazuje navadnega varuha pazno oko. Ponosno je dvignil glavo, ozrl se krog sebe, parkrat se oglasil s svojim odurnim glasom in v tem trenutku so razprostrle vse gosi svoje

peroti in se razpršile na vse strani po raznih travnikih krog jezera. Kralj je jel kričati, — a nič ni pomagalo. Poskušal je pokati z bičem, a bič ga ni ubogal. Begal je sem in tja za gosmi, a s tem jih je le še bolj preplašil in slednjič je ves potan truda in smehú sedel na neki porobek in si brisal znoj s čela.

»Dečko ima res prav, — je mrmral sam seboj —, ložje je vladati ljudem nego gosi, če so taki poredni gosjaki med njimi, kakor je ta vrtnarjev.«

Pastir je med tem našel knjižo in se vesel vrnil, da je zaslužil toliko svoto denarja v tako kratkem času. Toda ko stopi pred svojega namestnika in zagleda, kaj se je zgodilo z gosmi, mu pade knjiga iz rok. Solze mu oblijejo mlado lice. Jezen in žalosten se zadere nad kraljem:

»Na, — to znate. Vsi škrici ste jednaki. Oj, kaj bo pa sedaj z gosmi. Sam jih ne spravim skupaj do večera. Sedaj le brz na delo! Pomagati mi morate, dokler jih ne dobiva.«

Pastir je postavil kralja na primerno mesto in tam ga je podučil, kako naj maha z rokama in kako naj kriči. Sam je pa bežal ob vodi in zaganjal raztresene gosi.

Dolgo časa sta se oba trudila, predno sta zopet zbrala razgnano čredo. Ko se deček vrne h kralju, mu reče:

»Nobena sila me več ne pripravi, da bi izročil svoje gosi komu drugemu, najmanj pa kakemu škricu. Naj pride kralj sam, ne prepustim mu jih, in mu jih ne.«

»Prav imaš, vrli dečko — odvrne kralj in se glasno zasmee — kralj zna ravno tako gosi pasti, kot jaz. Saj sem jaz sam kralj.«

»Vi? — To komu drugemu pripovedujete. Nate, tu je vaša knjiga in pojte z Bogom! Za kralja bi morda še bili, a za gosjega pastirja ne bodele celo svoje življenje za nič!«

»Nikar se ne jezi, — odvrne blagi kralj. Tu imaš par goldinarjev in na mojo roko, da nikdar več ne pojdem gosij past.«

Dečka je polila lahna rudečica in pristavil je:

»Bog Vam plačaj! Bodite že, kar hočete; dober gospod ste pa vendar-le, dobrega srca in dobrih rok. Samo za gosjega pastirja Vas ni Bog vstvaril. Z Bogom!«

Veselo prepeva se je obrnil dečko k svoji čredi, kralj je pa vesel odšel proti gradu.

Socijalni pogovori.

Stavka v Moravski Ostravi in v Korvinu se je skoraj popolnoma končala. Zopet se je izpoznala tisoč in tisočkrat dokazana resnica, da je najhujši ovira srečnemu razvoju delavskega gibanja — judovstvo. Stavko so vpriporili — judje o nepravem času, n e r a z u m n o in so jo s l a b o v o d i l i. Zato ni druge posledice, nego revščina in lakota ubozih zapeljanih delavcev. V judovsko socijalni voz so se vpregli in ta jih tira le v močvirje

in pogubo. Socijalni demokratje so večinoma zato vpriporili stavko, ker se je že delavstvo jelo odvracati od njih in ni hotelo več pripustiti, da jim krivonosni judovski voditelji oblatijo najsvetejše. Nahujskati je bilo torej treba delavce zase in v to jim je služila stavka. Tako pa ne more iti dolgo dalje. Delavci bodo izpoznali, kakšni so njihovi voditelji in s studom jih bodo pustili same. V to se trdno nadajamo!

Živinorejcem v pomoč. Sedanje razmere kažejo, da se nam znatnih sprememb žitnih cen ni bati, tem manj pa pričakovati, da bi še kedaj slovenski kmetovalec zamogel zadostovati svojim životnim in davčnim potrebam z izključnim pridelovanjem žita. Zato moramo iskati v živinoreji sredstev za obstanek in pokritje naših izdatkov. Naše krajevne in podnebne razmere so živinoreji posebno ugodne, torej se nam je te panoge kmetijstva tudi bolj v živo poprijeti. Ker pa je pri tej dobiček celo dvomljivejši kot pri poljščini, treba je različnih varstvenih naredb za slučaje različnih nesreč in neuspehov.

Z veseljem moramo pozdraviti v letošnjem kranjskem deželnozborskem zasedanju stavljen predloga o deželni zavarovalnici, katera bi varovala kmeta — živinorejca tudi o slučaji živalske bolezni ali pogina denarne škode. Ne bode pa s tem tudi odškodovan kot živinorejec za naravno skvarjenost živinčet.

To naravno skvarjenost izražamo vsaj deloma lahko s »rezarskimi napakami.« Take bolezni so n. pr. pri konjih: norost, trmoglavost, slepota in tudi dr.; pri ostalih živalih pa nastanejo skoro vse bolezni, imenovane »cesarske napake«, vsaj brez krivde živinorejca. In koliko izgubi kmet pri taci skvarjenosti živali! Ne rečemo preveč, ako trdimo, da več izgubi kakor pri pogiblih. Vzemimo si vzgled. Nekdo kupi konja po zunanosti lepega in zlahtnega. Stane ga 200 gld. Prvi dan ne zapazi nič slabega na njem. Ko pa ga pozneje prične rabiti, spozna, da ima njegov konj norost ali tiščavko t. j. cesarsko napako. Prodajalec mu je neznan, zato mu ga ne more vrniti. O prvi priliki ga proda za 150 gld. Kupec ga privede čez par dni nazaj in zahteva povračila denarjev. Ker se ga prodajalec brani, in se sklicuje na nekatere med prodajo dvoumno izrečene besede, toži ta se. Jeden od teh izgubi pravdo in plača stroške, konj pa se nadalje proda za zopetno izgubo 50 gld. To traja tako dolgo, dokler živi konj in mogoče je, da izgube njegovi prodajalci in kupci večkratno vrednost dotičnega konja. Ko bi pa dotična žival poginila, bila bi izgubljena le enokratna vrednost živali. Ako zadene ta neprilika manj premožnega kmeta, in mogoče še večkrat zapored, potem je škoda tembolj občutljiva.

Z ozirom na to, da je vsaka domača žival s »cesarsko napako«, ali napako, katera zmanjšuje z ozirom na namen rabe do polovice njeno vrednost, veliko zlo v kupčiji, ter da je z jedne strani brezvestnim barantačem sredstvo dobičkonosne kupčije, z druge pa znaten vzrok propadanju živinoreje, kakor kmetijstva sploh, zahtevamo, da se na državne ali deželne stroške po posebni komisiji v glavnih

deželnih mestih, in ako potrebno tudi drugod, kupujeta taka žival s prve in druge roke po poštenu ceni; nadaljno pa le izjemoma, ter da se na državnih ali deželnih v to pristojnih zavodih skuša žival izboljšati, ali prodati pod obveznim pogojem dosmrtno rabe.

Ako se poleg živalskih zavarovalnic ustanove zavodi ravno kar imenovani, prepričani smo, da bo s tem storjen velik korak v napredku živinoreje.

Drobtine.

Čenjenim naročnikom naznanjamo, da poteče s prihodnjo številko prvo polletje. Zato jih prosimo, naj čim najpreje poravnajo svojo naročnino, če so naročeni le na pol leta.

Strankarski shod avstrijskih socijalnih demokratov se je pričel dne 6. t. m. v Pragi na strelskem otoku. Sklicali so ga socijalistični judovski voditelji, — člani strankarskega shoda: Dr. Viktor Adler, dr. Viljem Ellenbogen, Emil Pelikan, Julij Popp, Jakob Reumann, Ant. Šrammel, Rudolf Smetana in Jos. Tomšik z Dunaja, Dašinski iz Krakova, Resel iz Gradca, Rieger iz Brna, Steiner iz Prage, Vanek iz Pelzna in Celler iz Toplice. — Posvetovati se imajo vzlasti o volilni pravici in o kmetičkih delavcih. Čutiti je torej, da bodo odslej socijalni demokratje s posebno silo udarili na kmete. To je pomenljivo. V poročilu, ki je izdalo strankarsko vodstvo ob ti priliki, se povdarja tudi, da stalaška in slovenska soc. demokratična organizacija šele v začetku, da pa vendar hitro napreduje. Če misli vodstvo napredek v surovosti in sovraštvu proti krščansko-socijalnim delavcem, potem ima prav. Pri nas imamo res vsak dan novih dokazov takega napredka; o kakem napredku v blagor delavskih stanov pa ne vemo niti mi, niti socijalni demokratje ničesar. Vdeležencev pri shodu je 120, vdeležujeta se ga tudi nemška socijalno-demokratična državna poslanca Auer in Molkenbehr. O shodu poročamo natančneje, kar bo zanimivega spravilo na dan.

Kdo je surov? Pretečeno nedeljo je bil neki naš pristaš s svojo ženo v neki gostilni, kjer je bila zbrana tudi inteligenca socijalne demokracije. Naš sodrug sedi tiho in mirno pri svoji mizi. Soc. demokratje so ga pričeli zbadati z vso surovostjo, kolikor jo ima do skrajnosti zaslepljen, duševno propadli in vinjen človek. — Dolgi dve uri trpi to zabavljanje na krščansko-socijalno stranko, posebno se je pa odlikoval iz železničarske organizacije sod. Jožef Sater (po imenu ga povemo radi tega, da ne bo »Delavec« zopet dvomil ali pisal, da je vse laž, kar pišemo) kateremu ni šlo drugzega iz umazanih ust kakor »živjo soc. dem. in hudič naj vzame krščanske socijaliste.« Naš pristaš se je mirno poslovil in šel domu, ali tudi tukaj mu je sledila soc. dem. divja inteligenca. Ko se spravi k počitku, pride surova druhal upit pred hišna vrata našega sodelovatelja. In tudi tukaj

se je v prvi vrsti odlikoval Sater, kričal je, da bo tudi njegova gospa nosila sedaj rudeči »pinč« ali klobuk, in razbijal na vrata, da je bil primoran naš tovariš zapustiti gorko posteljo ob polnoči in vprašati divje razgrajalce kaj hočejo, in kaj jim je storil krivice, da nima miru še v svojem stanovanju v pozni noči. Divjaki mu niso dali drugzega odgovora, kakor še hujše zabavljanje. Ko vidi naš tovariš, da ni s tako surovimi ljudmi kakor so socijalni-dem., nič pametnega govoriti, se zopet umakne v svoje stanovanje misleč, da bo sedaj mir, ali motil se je; komaj zapre vrata za seboj, že zopet so jeli kričati in zbijati po vratih s palicami in drugim ostrim orožjem. Odlikovala sta se tudi kurjač Karol Bajt in Strehar. Ko so na veliko zbijanje in vpitje prihiteli še drugi stanovalci hiše, so hitro pobrali pete in tekli kakor bi jih veter nesel. Za pričo tega surovega dogodka so zbita vrata našega sodruga. Umazani in lažnjivi »Delavec« bo gotovo pisal, da smo mi surovi. »Slovenskemu Narodu« pa privoščimo, da se poteguje v svojem blatnem listu za tako druhal, saj drugje ne peró tako umazanega perila, kakor le v narodni tiskarni. Na Slovenskem mislimo, da za narodno stranko zavzema prvo stališče socijal-demokrat v surovosti in skrajni dušni propalosti in gnjilobi.

Laž in resnica. Ako stopiš psu na rep, bo gotovo zacvilil. Tako je storil tudi »Delavec« v svoji zadnji številki. »Glasnik« je namreč poročal o dobrohotnosti in ljubezni do delavcev voditelja nemških socijalnih demokratov, milijonarja in juda Singerja. Liki razdraženemu psu se zaganja ob »Glasnik« in dopisnika. Mi iz svojega stališča trdimo, da se take stvari z lajanjem nikakor ne dokažejo. Ker so pred nami to stvar opetovano poročali nemški listi, ne da bi se bilo ugovarjalo, smatramo dotično stvar za resnico. Da bi socijalni demokratje zaradi take izjave izbacili od vodstva svojega »zaslužnega« voditelja juda in poleg tega bogatega kapitalista, to pa vsled korupcije v socijalno demokratičnih prvaki se misliti ni. Delavci pa tako ne smejo ničesar ugovarjati. Sicer pa pozivljemo »Delavca«, naj dokaže, da smo o tej stvari lagali!!

Inteligenca naših socijev se je pokazala cvetno nedeljo po kazinskem shodu. Neki naš tovariš je šel proti domu sredi popoldneva, ko ga s kamenjem zavrtno napadeta dva soc. dem. rednika. In to v sredi mesta. Tako je bratstvo in svoboda soc. dem. »Slov. Narod« pa piše, da so soc. dem. bolj inteligentni kot smo pa krščanski delavci; simpatuje toraj s pravimi rokovnjači. Pregovor pravi »gliha vkup štriha« in to je »Narod« tudi priznal v omenjeni notici. Mi krščanski delavci dobro vemo, da vam ravno to smrdi, kakor soc. dem., namreč ime krščansko. Ložini bratci in hlapeci ste vsi skupaj.

Soc. surovost. V sredo dne 1. aprila zvečer je šel naš sodrug Gostinčar iz društvenih prostorov proti domu. V Židovski ulici ga srečata dva socijalna demokrata, ki sta, ko sta ga zagledala, postala in eden izmed njih ga je začel na neotesani način psovati. Gostinčar stopi nato za njima, ter zahteva od onega, ki ga je psoval, naj mu, ako čuti v sebi kaj časti, pove svoje ime. Toda zastoj

je večkrat zahteval to. Nazadnje pravi socialista, »saj niste bili sami na cesti«. Svojega imena pa le ni hotel povedati. Ta dogodka nam kaže, kako »častni« in pa kako pobalinski so socialni demokratje.

Socialni demokratje in njihova agitacija. Zagorski premogariji so za socialno demokracijo najvažnejši. Zato se trudijo na vse kriplje, da bi jim kako ne ušli. Stranka plačuje navlaš posebnega agitatorja, stalno stanujočega v Zagorju, ki ničesar drugega ne dela, nego oskrbljuje socialno-demokratske zadeve in delavcem take trobi, da je groza. Na kakšen način ta mož dokazuje, da samo socialna-demokracija deluje za delavce, naj spričujejo te-le njegove besede: »V Idriji ni bilo dozdej še nobenega socialnega demokrata. Pač pa so bili dozdej tam samo krščanski socialisti. Dr. Krek in Gostinčar sta velikrat hodila po Idriji in napravljala shode in vendar ni nikjer tako žalostnih razmer kakor tam. Rudarji zaslužijo komaj po 60 kr. na dan in vrh tega jih še zapirajo po jamah. Slabše se jim godi kot nekdanjim sužnjem. Iz tega se vidi, da krščanski socialisti ne storé ničesar za delavce. To so delavci sami izpoznali in zato se v kratkem osnuje socialno demokratično društvo v Idriji. Dr. Krek laže pri idrijskih shodih, da v Zagorju ni socialnih demokratov — — itd.« S takimi debelimi lažmi strelja imenovani soc.-demokratični agitator v krščansko socialno stranko. Socialni demokratje že dlje časa vsak mesec hodijo v Idrijo, krščansko-socialen shod je bil pa dozdej še samo j e d e n in še ta se je moral vsled rujojenja združenih liberalcev in socialnih demokratov zaključiti, predno je še prvi govornik dovršil svoj govor. Iz tega se vidi, kako neresnične so navedene trditve. Idrijci dozdej še niti priložnosti niso imeli slišati krščansko-socialnega programa. Toda ravno lažnjiva socialno-demokratična agitacija naj jih predrami, da sami poiščejo, kje je resnica in pravica. Mi smo pa opravičeni tiste zabavljice, ki nam jih meče zadnji »Delavec« v obraz brez dokazov, poslati mu neizpremenjene nazaj na njegov naslov.

Uboge delavke. Zadnjič smo poročali, da se na Dunaju zaslišujejo delavke, da bi se izpoznale njihove razmere. Šivilje in kovinske delavke se posebno izkoriščajo. Poslednje morajo za zelo slabo plačo 4—6 gld. na teden opravljati moska dela. Hrana je za delavke taka, da jim ravno komaj vzdržuje življenje. Tako imenovana kava, ki je pa vsemu drugemu bolj podobna, nego kavi, je skoraj jedino, kar uživajo. Le malo jih je, ki si morejo privoščiti časih 8—10 deka mesa. Kaka slaba klobasa po 4, 5 kr. ali kako jajce je že ogroben poboljšek. Otroci taci revic so seveda slabotni in navadno »na reji« umrjo. Obledo kupujejo skoraj brez izjeme pri krošnjaricah in jo trikrat ali še več predrago plačujejo na mesece, ker nimajo toliko denarja skupaj, da bi jo takoj plačale. — Neka kovinska delavka je med drugim tudi omenjala, da živi v divjem zakonu. Vprašali so jo, zakaj se ne dá poročiti. Izprva je rekla, da se boji stroškov, toda kasneje je naravnost priznala, da se samo zato ne dá poročiti, ker ima ona d o m o v i n s k o p r a v i c o na Dunaju, njen tovariš pa

na Českem. »Če se omožim, je dejala, izgube moji otroci domovinsko pravico tukaj in to je zanje velika škoda.« — Ta slučaj nam jasno kaže, kako krivičen je sedanji domovinski zakon pri nas; neposredno povpešuje celo greh, ker delu ne daje njegovih svetih pravic. — Tudi stavbinske delavke so velike reve. Polirji delajo zelo grdo ž njimi. O dostojnosti ali o kaki skrbi za нравno življenje se seveda nobeden ne meni. Plača znaša po 65—85 kr. na dan. Navadno morajo delati čez uro; k večjemu po 6 ali 7 kr. dobe za uro. — V obče moramo reči, da je imenovano zaslišanje jasno dokazalo, kako živo pereče je socialno vprašanje in kako davi nenasitni kapitalizem tudi uboge ženske s svojo kruto službo.

Sreča v nesreči. Nedavno se je pripetil v Hamburgu ta-le dogodek: 25letni vodnjakar Jozef Freulin je delal v nekem še nad 9 m globokem vodnjaku. Zgornji del je bil opažen z železnimi obroči, spodnji del pa še ni bil opažen. Najedenkrat se nad njim razruši oder, napravljen iz dilj, in precej je bil delavec podsut s peskom, kamenjem in prstjo. Dve dilji sta se pa vendar pri padanju tako zasukali, da je bilo toliko prostora med njima, da je mogel podsuti delavec dihati in klicati na pomoč. Oj, kako žalostno je bilo slišati, ko je revež klical na pomoč. Precej se je spustilo nekaj ljudij v vodnjak, da bi ga rešili, toda kakor so se zadeli sten, jel je sipati nov pesek na podsutega. Spoznali so, da treba najprej opaziti obodje. Podsutemu je vedno bolj zmanjkovalo zraka in v teh smrtnih težavah je prosil duhovna. Tako so poklicali ondotnega župnika Richarda, ki pa je že tri tedne ležal bolan vsled hudega trganja. Toda v tej sili je nemudoma vstal ter podpiran od ljudij ob palici prišel pred vodnjak ter se vkljub ugovarjanju faranov spustil po lestvi v vodnjak, kjer je podsuti delavec opravil spoved. Med tem so vse potrebno pripravili, da napravijo obod, in zopet poskušajo rešiti ponesrečenca. Toda bilo je prepozno. Nekaj časa so še slišali delavca moliti in vzdihovati, kmalu na to pa so se vsule nanj nove plasti in revež le bil živ pokopan. Dva dni potem so še-le iz vodnjaka izkopali mrtvo truplo.

Stavka dunajskih gasilcev. Socialni demokratje imajo v svoji zgodovini zopet nov poraz. Dunajske gasilce so spravili v stavko. Vsled tega je bilo 8 gasilcev takoj odpuščenih iz službe. Stavka je trajala par dni. Gasilci so izprevideli, da po ti poti ne opravijo ničesar; zato so vstopili zopet v delo, ne da bi se jim bila izpolnila kaka zahteva.

Gališki kmetje se vedno bolj selijo iz svoje domovine v daljno Ameriko. Na stotine jih mesec za mesecem kruta revščina podi z rodne zemlje, — od gotove smrti v negotovo prihodnost. Najgrje je pa počenjanje brezvestnih judovskih agentov, ki ubogo, do kostij izmозgano ljudstvo še tedaj izkoriščajo, ko že nastopajo zadnji poskusi k rešitvi. Predno odhajajo, jih nagovarjajo imenovani judje, naj vse svoje posestvo v Galiciji prodajo. Vse se vrši naglo in zvičajno. Ubogi kmetič dobi čestokrat 5 — 10 krat manj za svoje posestvo, nego je v resnici vredno. Dozdej se ni nobeden brigal za te kri-

vice. Zadnje dni je pa tarnopolski okrajni glavar pisal občinskim zastopom, naj v tacihi slučajih preskrbé za poštene in pravične kupce izseljenih kmetij. Tako pismo je pač najkrotkejša bramba pravičnosti. Toda tudi to je judom preveč. Po časopisih in drugod se javno pritožujejo nad imenovanim okrajnim glavarjem.

Novodobna pravica. Iz Washingtona se poroča nekemu listu nastopna obsodba ondotnega sodišča, ki dovolj jasno priča, koliko velja dandanes pravičnost. Hči brigadnega generala Fleglerja je zasačila na svojem vrtu nekega zamorca, ki je z namenom, da bi si potolazil svoj lačni želodec, utrgal nekaj jabolka na bližnjem drevesu. Komaj zapazi Flegler »zločinca« na drevesu, ustrelil nanj s samokresom, da se mrtev zvrne na tla. Radi tega dejanja jo je sodišče obsodilo na — tri ure zapora in 500 dolarjev denarne kazni. Odmerjeno kazen je prestala ubijalka 10. t. m. in sicer v pisarni ondotne kaznilnice, mej tem ko jo je voznik čakal pred vrati in jo po preteku treh ur odvedel domov.

Oče — skopuh. Krojača Simon Darmonc v Chicagi so nedavno zaprli, ker je silil svoja otroka 12-letnega sina, in 13-letno hčer, da sta morala vsak dan hoditi beračit. Vsaki dan sta morala ob ugodnem in neugodnem vremenu tavati po mestnih ulicah in ljudi nadlegovati za denar. Ako sta prišla zvečer domov, morala ste najprej očetu odrajljati naberačeni denar, ako ga je bilo po očetovem računu premalo, bila sta za plačilo tepena in morala brez večerje spat. — Tako je delal s svojima otrokoma oče, ki je imel, kakor se je sedaj skazalo, ko so ga zaradi tega zaprli, več kakor štirideset tisoč gold. premoženja.

S cigaretami se je te dni ostrupil trinajstletni dečko J. Vořava z Letne pri Pragi. Požiral je cigaretni dim in pri ti priliki je zalil požrti dim s pivom. Dim je hotel ven; zašel je v pljuča; dečko se je pričel daviti in kašljati. Vsled tega mu je počila v pljučih neka žila in za malo časa je umrl v groznih bolečinah vsled notranjega okrvljenja. Iz tega slučaja se vidi, da utegne postati tudi za življenje nevarno neumno požiranje dima pri cigaretah, s katerim se tako radi bahajo vzlasti mladi kadivci.

Nesreča pod zemljo. Na pruskem Šleskem se je v katoških premogokopih po noči med 3. in 4. t. m. dogodila grozna nesreča. V jami se je vnelo in pri tem je nad 70 delavcev izgubilo svoje življenje. Uprava teh premogokopov je tako drla delavce, da jim ni niti pripravila poštenega izhoda iz jame in je s tem sama poglavitno zakrivila toliko nesrečo. Uboge vdove in zapuščene sirote!

Surovost pri gospodi. Berlinski pravnik, 31-letni Cenker je pozval te dni na dvoboj častnika Ketelhova, ki mu je zapeljal mlado ženo. Bila sta se na pistole. Četrtrič sta ustrelila, ko se zvrne Cenker v prsi zadet, mrtev na zemljo. — Tako je bila oprana njegova čast. Nasprotnik mu je oskrnil ženo in mu vzel življenje. Ali si je torej mogoče misliti večje neumnosti in suro-

vosti, kakor je dvoboj? In vendar ta surova navada še bujno cvete pri »izobraženih«.

Modra in pogumna deklica. Devetletna deklica M. Och je 8. januv. t. l. blizu Portsmoutha v Združenih državah v Ameriki zabranila s svojo modrostjo in pogumnostjo veliko nesrečo na železnici. Zvečer je namreč ob železnici iskala konja, ki ga ni bilo v hlev. Nasla ga je na železničnem tiru na nekem mostu, kjer je imel mej prage zataknjeni sprednji nogi in ni mogel nikamor. Deklica razmišlja, kaj storiti. Domov ne sme, ker preden pride ona do doma, privozi že večerni vlak do tega kraja. Sklene opozoriti vlak na nevarnost. Most je bil na jako zakrivljenem železničnem tiru in strojevodja ga je še le opazil, ko je bil že vlak na njem. Gotovo bi torej tudi konja ne opazil pravočasno. Zato dekletce zleze na most, hiti po mostu proti kraju, odkoder je imel priti vlak, ter napravi ogenj, da bi opozorila strojevodjo. Komaj 5 minut potem se je že vlak vstavil pred ognjem. Imel je polno popotnikov, ki so bili pogumnemu dekletcu zelo hvaležni, kajti najbrže, da bi se bil vlak nad konjem prekucnil iz mosta v 80 čevljev globok propad. — Za to modrost in pogumnost, ki je rešila konja in skoro gotovo tudi popotnike velike nesreče, je bilo dekletce bogato obdarovano.

Mizarskega pomočnika

išče **Matevž Jan**, mizarski mojster v Potoku h. št. 2. Javornik (Gorenjsko.)

JANEZ ŽELEZNIKAR

Ljubljana, Medene ulice št. 1

priporoča svojo zalogo mnogovrstnega blaga za domače obleke za moške in ženske. 24-55

Karol Dostal

tapetnik

Sv. Petra cesta št. 31

priporoča svojo pošteno, zanesljivo in ceno tyrdko v obilno naročevanje vseh v tapetniški obrt spadajočih izdelkov.

Preč. duhovščini in občinstvu se priporočam v izdelovanje vsakovrstne obleke po nizki ceni z dobro postrežbo

Fran Pavšner

krojač

24-7

Valvazorjev trg šte. 4

v Ljubljani.

Prihodnja številka Glasnika izide 23. aprila.